

Отара

Сергій Пилипенко

На взмор'ї паслася отара.
Баран, як личить, на чолі, —
Куди баран,
Туди й усі.
Аж ось гуркоче хмара
І знявсь лихий північний вітер бора.
На суходолі —
Ламає ліс.
Трощить.
І шум, і свист,
Усе біжить.
На морі —
Пінлива хвиля хвилю доганяє
І бризки сипле градом...
До вітру повернувшись задом,
У купу збилися овечки,
Мемечуть,
Передні задніх натискають,
В нестямі сунуть одні одних
Прямісінько в морську безодню.
І лава там за лавою щезає,
Зірвавшись стрімголів із кручі...
А де ж баран? Де той, що учить?
Тепер іззаду сам один,
І задом теж до вітру він,
І вітер теж його погнав
І вмить з отарою змішав.

Ми — люди, — не овечки
І розум більший маєм,
Проте бувають речі
Не кращі, як з бараном.